

ЕЖКО ЗА ГРОЗДЕ

Записаха малкитѣ таралежчета, заскимтѣха, заплакаха. Гладни! И майка имъ започна да се кара на Ежа.

Какъвъ баща си! Не се погрижвашъ за децата си. Свилъ си се на кълбо и лежишъ. Не се стърпе Ежко, затули уши излѣзе. Повдигна малката си главичка и се замисли. — Суша! Нито капка дъждъ не даде тая година дѣдо Господъ. Избѣгаха жабитѣ да търсятъ вода, змиитѣ се скриха по скалитѣ, а буболечкитѣ измрѣха. Отъ де да вземе храна за малкитѣ? Крехки имъ сж още бодлитѣ, не могатъ отъ неприятеля да се бранятъ. Слаби имъ сж крачката. Завайка се Ежко, стана му мжно за дечицата. Започна да се свечерява. Мисли, мисли Ежко, па изведнажъ радостенъ се върна въ кжци.

— Пакъ ли празенъ се връщашъ? И това било баща! — посрещна го сърдито жена му

— Не бързай, жено. Приспи малкитѣ и мълчи. И мене ми е мжно за тѣхъ. Утре въ зори ще имъ донеса закуска, каквато още не сж яли. Да ядатъ и поменуватъ кога при баща си сж живѣли.

На сутринята рано таралежко излѣзе, послуша се насамъ, послуша се нататкъ, прекоси презъ сухитѣ ниви и навлѣзе въ лозята. Нѣкакъвъ шумъ го стресна. Той се сви на кълбо и изправи бодли. Ято яребици прехвъркнаха надъ него.

Окураженъ, той се спрѣ при крайната лоза, отрони съ кракъ грозде. — Кисело. Не му се хареса. Обиколи той една, две лози, опита гроздето имъ и спрѣ при сладкия памидъ. Изправи се на заднитѣ си крака и бързо-бързо започна да рони пълнитѣ гроздове. Огледа Ежко зърната, погледна на лозата и видѣ, че само една чепка е останала ниско. Навири бодли, търкули се по грѣбъ върху ороненитѣ гроздови зрънца и ги набоде на шишоветѣ си. После отхапа съ жби останалия гроздъ и по понесе въ устата.

Съ тежъкъ товаръ на гърба, съ чепката въ устата Ежко бързо ситнѣше къмъ кжци, радостенъ и честитъ, че носи сладка закуска за малкитѣ ежчета.

И следъ малко веселъ детски глъчъ се носѣше отъ дома на Таралежко.

Стефанъ Мокрѣвъ